

JAN LINDSTRÖM

Jag, en hypokondriker?

Jan Lindström är ledarskribent på Expressen. Han har ett förflutet som korrespondent i USA och Östeuropa.

Det kan hända att jag är en hypokondriker. I alla fall blev jag en gång diagnostiserad som inbillat sjuk. Jag trodde det var en hjärtattack. Läkaren trodde det var inbillning, och han hade problemformuleringsföreträdet.

Kanske var det då jag faktiskt började utveckla lätt hypokondriska

Inte långt efter den dagen såg jag en bild på en snusares uppvrängda överläpp men sade mig att en läpp är lappr i jämförd med en lunga.

Min hypokondri, om den är sann, liknar mera Yossarians i Joseph Hellers magnifika roman »Moment 22«. Jag har faktiskt aldrig varit riktigt sjuk, borträk-

Vi är miljoner på marsch genom livet med just denna brännande fråga på våra baner.

Nu skrivs och talas en hel del om en organiserad behandling av hypokondri. Det finns ett förslag om en specialmottagning för hypokondriker.

Man kan förstå om somliga undrar. Vårt samhälle, som har uppenbara problem med att ta hand om sina verkligt sjuka medborgare, ska nu utsträcka sin omvårdnad till de inbillat sjuka.

Men om det ändå blir en särskild läkarmottagning för hypokondriker, får vi då svaret på Yossarians avgörande fråga där?

Det tror jag inte. I stället kan jag läsa en bit av cancerforskaren Georg Klein ur hans brevväxling med Per Ahlmark, utgiven i boken »Motstånd«. Så här skriver han:

»Döden finns inte. Bara livet finns, vi får glädja oss åt det ända fram till den sista dagen. Hur den sista dagen blir? Hur den än blir, finns det ingen anledning att ängsligt stirra på den i förväg.«

Man vänder sitt ansikte mot solen. Och blundar utan en tanke på hudcancer.

Man är vid liv.

Jan Lindström

Döden finns inte. Bara livet finns, vi får glädja oss åt det ända fram till den sista dagen. Hur den sista dagen blir? Hur den än blir, finns det ingen anledning att ängsligt stirra på den i förväg.

drag. Inte prompt för att jag är så auktoritetsbunden, utan mera för att jag aldrig tänkt på saken tidigare.

Det måste finnas grader av hypokondri, eller rentav skilda arter.

Jag har inte samma sorts hypokondri som berättaren i »Tre män i en båt«, han som förstrött börjar bläddra i en läkarbok och finner att han har otvetydiga symtom på varenda sjukdom och åkoma i boken.

Alla utom skurgumsknän.

Detta irriterar honom. Varför lider han inte av skurgumsknän? Vad är det för märkvärdigt med skurgumsknän som gör att han, ett vandrande panoptikon över världens kroppsliga plågor, inte duger för skurgumsknän?

Den enda gång jag känt mig i min personliga kropp påverkad av en sjukdomsskildring var när en dagstidning visade ett par svårt nerrökta lungor. Efter att ha sett den bilden för min inre syn i ett halvår fimpade jag och köpte en dosa.

nat den där slängen av hjärtkramande hypokondri, men det förbättrar inte oddsen framöver. I själva verket måste jag räkna med att risken för avgörande sjukdomar oavslutligt ökar så länge jag inte utvecklat en immunitet mot döden.

Det är här som kapten Yossarian, amerikansk bombfällare i andra världskriget, kommer in:

»Det fanns miljarder samvetsgranna kroppsceller som arbetade likt själlösa djur dygnet runt med sin komplicerade uppgift att hålla honom levande och frisk och var och en av dem var en potentiell förrädare och fiende.«

Det är frisk och sund hypokondri. Den bekänner jag mig till.

Yossarian undrade »hur han skulle känna igen den första rysning, rodnad, ryckning, värk, rapning, nysning, fläck, slöhet, stamning, balansförlust eller minnesförlust som skulle tillkännagiva den oundvikliga inledningen till det oundvikliga slutet«.